

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 485/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 25 maja 2021 roku o sygn. akt II K 32/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut pierwszy apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. B. dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegającego na ustaleniu, że oskarżony nie przyczyniał się w żaden sposób do utrzymania syna i nie przejawiał	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>większego zainteresowania jego losem, co jest następstwem obrazy prawa procesowego art. 7 kpk i dowolnej oceny zeznań świadków B. B. i Ł. O. i wyjaśnień oskarżonego, z których wynika, że oskarżony w miarę możliwości partycypował w kosztach utrzymania syna, także w rzeczowy sposób.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W ocenie sądu okręgowego zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd I instancji z dowodów ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala na przyjęcie, iż w niniejszej sprawie sąd rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych</p>			

przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku, mogącego
mieć wpływ na
treść wydanego
orzeczenia co do
czynu przypisanego
oskarżonemu M. B..
Wbrew zarzutowi
apelacyjnemu
obrońcy
oskarżonego sąd
rejonowy dokonał
oceny wyjaśnień M.
B. oraz zeznań
świadków B. B.
(matki oskarżonego)
i Ł. O. (kolegi
oskarżonego) i ocena
ta jest zgodna ze
wskazaniami wiedzy
oraz doświadczenia
życiowego, a także
zasadami logicznego
rozumowania, a
zatem pozostaje pod
ochroną art. 7 kpk.
Podnieść należy, że
świadek B. B.
zeznała, iż płaciła
za syna alimenty,
tylko nie potrafiła
sprecyzować za jaki
okres czasu i w
jakiej wysokości.
Jednocześnie nie
posiada na tę
okoliczność żadnych
dowodów wpłat.
Pamiętała, że była
to jedna wpłata w
kwocie 50 złotych w
2020 roku, a więc
po okresie objętym
zarzutem w akcie
oskarżenia. Ponadto
z tytułu alimentów
wpłaciła po 50
złotych i 100 złotych

w 2018 roku, a zatem były to kwoty, które nawet nie pokrywały wysokości jednego świadczenia alimentacyjnego, które wynosiło 400 złotych miesięcznie. Kupowanie drobnych upominków dziecku przez oskarżonego potwierdziła K. B., jednak jak zeznała zakup klocków czy samochodziku, to nie była żadna pomoc ze strony oskarżonego w utrzymaniu ich dziecka, gdyż potrzebne były środki finansowe na utrzymanie małoletniego ich syna. K. B. także dodała, że oskarżony czasami dzwonił do syna, ale on nie chciał z nim rozmawiać. Tego rodzaju postawa małoletniego pokrzywdzonego jest zrozumiała, gdyż potrzebował on bezpośredniego i częstego kontaktu z ojcem, a oskarżony do tego nie dążył. Podobnie z zeznań świadka Ł. O. wynika jedynie, że w okresie ostatnich 7 lat oskarżony odwiedzał syna, kupował mu klocki lego i leki. Świadek będąc kolegą oskarżonego tego rodzaju

informacje miał bezpośrednio od M. B., który już we wcześniejszym okresie od 13 czerwca 2013 roku do 25 listopada 2016 roku i od 23 czerwca 2017 roku do 19 czerwca 2018 roku uchylał się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz syna G. B., co jednoznacznie wynika z treści prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydanego w dniu 13 grudnia 2018 roku w sprawie o sygn. akt II K 618/18. M. B. ww. wyrokiem został skazany za przestępstwo z art. 209§1a kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tak więc wiarygodne są zeznania świadka K. B., z których wynika, że praktycznie od urodzenia syna (10.05.2013 r.) oskarżony nie łożył na jego utrzymanie i w zasadzie nie interesował się jego losem. Wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2021 roku, w których twierdził, że „G. to jego oczko w głowie” pozostają w

sprzeczności z jego postępowaniem.

Trudno przyjąć, że tego rodzaju wyjaśnienia są wiarygodne skoro oskarżony przez cały okres objęty zarzutem nie zapłacił ani jednego pełnego świadczenia alimentacyjnego na rzecz syna. Oskarżony jest osobą dorosłą i doskonale zdaje sobie sprawę jakie wydatki wiążą się z utrzymaniem dziecka. Ponadto oskarżony przyznał, że pracował fizycznie w okresie objętym zarzutem (legalnie w Niemczech i „na czarno” w Polsce), ale zarobione pieniądze przeznaczał na swoje utrzymanie. Trafnie zatem ustalił sąd I instancji, że oskarżony w okresie objętym zarzutem uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniego syna G. B.. Podnieść należy, że do powodów uzasadniających niewykonanie ciążącego na sprawcy obowiązku w orzecznictwie zaliczono np. ciężką chorobę (uchw. SN z 9.6.1976 r., VI

KZP 13/75, OSNKW 1976, Nr 7–8, poz. 86) lub pozbawienie wolności , jeżeli w tym okresie nie miał on możliwości zarobkowania lub innych źródeł majątkowych, z których możliwe było wypłacanie należności alimentacyjnych (wyr. SN z 3.7.2007 r., III KK 144/07, Legalis; wyr. SN z 19.5.2010 r., V KK 74/10, Legalis). Oskarżony brak łożenia świadczeń alimentacyjnych na rzecz syna próbował usprawiedliwić swoim złym stanem zdrowia związanym z urazem ręki, który przeszedł w 2013 roku, jednak przez cały okres objęty zarzutem pracował zarobkowo fizycznie, a z dokumentacji lekarskiej dołączonej do akt sprawy, nie wynikało, aby w tym okresie korzystał z konsultacji lekarskich z uwagi na pogarszający się jego stan zdrowia.

Wniosek

Zarzut pierwszy apelacji obrońcy oskarżonego M. B.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

nie zasługiwał na uwzględnienie.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Skoro podnoszony w punkcie pierwszym apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na ustaleniu, że oskarżony nie przyczyniał się w żaden sposób do utrzymania syna i nie przejawiał większego zainteresowania jego losem, co jest następstwem obrazy prawa procesowego art. 7 kpk i dowolnej oceny zeznań świadków B. B. i Ł. O. oraz wyjaśnień oskarżonego, nie zasługiwał na uwzględnienie, to jednocześnie stwierdzić należy, iż brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany przez obrońcę oskarżonego.</p>		
3.2.	Zarzut drugi apelacji obrońcy	# zasadny

	<p>oskarżonego M. B. dotyczył obrazy prawa procesowego art. 7 kpk i dowolną ocenę zeznań świadka K. B. co doprowadziło do błędnego ustalenia, iż matka małoletniego nie jest w stanie pokryć wszystkich podstawowych potrzeb dziecka.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Aby skutecznie podnosić zarzut naruszenia wynikającej z art. 7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów należałoby wykazać, czego obrońca oskarżonego nie zdołał uczynić, że ustalenia sądu meriti oraz ocena zgromadzonego w niniejszej sprawie istotnego materiału dowodowego z punktu widzenia postawionemu oskarżonemu zarzutu nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób</p>			

podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia prawdy
(art. 2 §2
kpk), a nadto
nie była wynikiem
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art.
4 kpk) oraz
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego
uargumentowane w
uzasadnieniu
wyroku (art.
424§1pkt1 kpk) -
zobacz wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
9 listopada 1990
r., OSNKW 1991 r.,
nr 7-9, poz. 41
oraz wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
3 września 1998 r.,
Prok i Pr. 1999 r., nr
2 poz.6). W realiach
przedmiotowej
sprawy sąd I
instancji dając wiarę
zeznaniom świadka
K. B. kierował się
zasadami
prawidłowego
rozumowania i
wskazaniami wiedzy
oraz doświadczenia
życiowego i ocena
ta pozostaje pod
ochroną art. 7 kpk.
Podnieść należy, że
oskarżony był już
skazany
prawomocnym
wyrokiem Sądu

Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim
wydanym w dniu 13
grudnia 2018 roku w
sprawie o sygn. akt
II K 618/18 za czyn
z art. 209 §1 a kk.
Sytuacja materialna
matki małoletniego
G. B. od tego czasu
nie uległa znacznej
poprawie, a wydatki
na syna wzrosły,
gdyż jest on starszy i
ceny podstawowych
artykułów
spożywczych i
przemysłowych
również w tym
czasie wzrosły. K.
B. pracuje w
charakterze
ekspedientki i
zarabia do 2000
złotych miesięcznie
oraz na syna
otrzymuje
świadczenie
pieniężne 500 +.
Jest rzeczą
oczywistą, że
zapewnienie dziecku
podstawowych
potrzeb życiowych
wiąże się nie tylko
z zakupem środków
spożywczych i
ubrania, ale także z
wszelkimi
wydatkami
związanymi z nauką
w szkole (w tym
lekcjami
dodatkowymi np z
języków obcych).
Ponadto małoletni
G. B. jest alergikiem,
wymaga
specjalistycznego

leczenia, co wiąże się z dodatkowymi wydatkami. Z treści decyzji (...) wydanej w dniu 7 listopada 2019 roku z upoważnienia Wójta Gminy M. o przyznaniu G. B. świadczenia z funduszu alimentacyjnego w kwocie 400 złotych wynika, że dochód w na osobę w rodzinie K. B. za rok 2018 nie przekroczył 800 złotych miesięcznie. Natomiast z treści decyzji (...) wydanej z upoważnienia Wójta Gminy M. w dniu 5 grudnia 2019 roku o przyznaniu zasiłku rodzinnego w kwocie 124 złote miesięcznie (na okres od 1 listopada 2019 roku do 31 października 2020 roku) wynika, że dochód w przeliczeniu na osobę w rodzinie K. B. w roku 2019 nie przekroczył kwoty 674 złotych miesięcznie. Tak więc pokrzywdzoną nie było stać na zapewnienie podstawowych potrzeb życiowych małoletniego syna bez świadczeń alimentacyjnych z funduszu alimentacyjnego.

Wniosek			
Zarzut drugi apelacji obrońcy oskarżonego M. B. nie zasługiwał na uwzględnienie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro podnoszony w punkcie drugim apelacji zarzut obrazy prawa procesowego art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zeznań świadka K. B. nie zasługiwał na uwzględnienie, to jednocześnie stwierdzić należy, iż brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany przez obrońcę oskarżonego.			
3.3.	Zarzut trzeci apelacji obrońcy oskarżonego M. B. dotyczył obrazy prawa procesowego art. 170§1 pkt 2 i 5 kpk polegającej na oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii lekarza medycyny pracy i biegłego z zakresu chirurgii	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego w okresie objętym zarzutem, czy w tym okresie oskarżony cierpiał na jakąkolwiek chorobę , a jeśli tak to czy ta choroba, schorzenia pozwalały oskarżonemu na podjęcie i wykonywanie pracy zarobkowej i obowiązków zawodowych w wyuczonym zawodzie, czy w związku ze stwierdzonymi ewentualnie schorzeniami oskarżony wymagał aktywnego leczenia, co spowodowało nierozważenie faktycznych możliwości zarobkowych oskarżonego w okresie objętym zarzutem.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Obrońca oskarżonego w dniu 24 kwietnia 2021 roku (data wpływu - k-176) złożyła pisemny wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii</p>			

lekarza medycyny pracy i biegłego z zakresu chirurgii, którzy po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą leczenia oskarżonego i jego zbadaniu określą jaki był stan zdrowia oskarżonego w okresie objętym zarzutem, czy w tym okresie oskarżony cierpiał na jakąkolwiek chorobę, a jeśli tak to czy ta choroba, schorzenia pozwalały oskarżonemu na podjęcie i wykonywanie pracy zarobkowej i obowiązków zawodowych w wyuczonym zawodzie, czy w związku ze stwierdzonymi ewentualnie schorzeniami oskarżony wymagał aktywnego leczenia. Z analizy ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego wynika, że sąd I instancji oddalając ww. wniosek dowodowy (k-195v) obrońcy oskarżonego nie naruszył przepisów prawa procesowego - art. 170 §1 pkt 2 i 5 kpk.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że oskarżony składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego w danych dotyczących jego stanu zdrowia podał, iż jest on dobry (k-71v w zw. z k-123). O swoim złym stanie zdrowia uniemożliwiającym mu wykonywanie pracy zarobkowej i wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego oskarżony wyjaśnił na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2021 roku. Sąd I instancji zgromadził dokumentację lekarską dotyczącą leczenia oskarżonego w związku z doznanym urazem mięśnia i ścięgna na poziomie nadgarstka oraz raną ciętą powierzchni dłoniowej paliczków bliższych palców IV i V ręki lewej. Oskarżony przebywał w związku z doznanym urazem od dnia 18 stycznia 2013 roku do dnia 19 stycznia 2013 roku w (...) Szpitalu (...) Medycznej- (...) Szpitalu (...) w Ł., gdzie był poddany zabiegowi operacyjnemu.

Następnie korzystał z konsultacji w Poradniach: Ortopedycznej (2013 r. i 2016 r.), Neurologicznej (2015 r.-2016 r.), Rehabilitacyjnej (2013r.) i (...) Psychicznego (2015 r.) (...) Szpitala Wojewódzkiego im. (...) w P.. Sąd rejonowy także zażądał informacji o stanie zdrowia oskarżonego z Aresztu Śledczego w P. i z nadesłanej opinii o stanie zdrowia wydanej w dniu 9 kwietnia 2021 roku przez lekarza P. Ł. wynika, że stan ogólny zdrowia M. B. jest dobry (k-167). Bezsporne jest w sprawie, że u oskarżonego stwierdzono schorzenia neurologiczne przeprowadzonym badaniem (...)/(...) w dniu 20 czerwca 2015 roku, ale w okresie objętym zarzutem nie kontynuował leczenia, a jego stan zdrowia był na tyle dobry, że przez cały czas pracował zarobkowo(W Niemczech legalnie i w Polsce dorywczo) wykonując pracę fizyczną, co sam potwierdził w złożonych

wyjaśnieniach na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2021 roku. Brak jest dokumentacji lekarskiej świadczącej o tym, że oskarżony leczył się po 2016 roku. Tak więc w okresie objętym zarzutem skoro pracował fizycznie, aby mieć pieniądze przede wszystkim na swoje potrzeby, to tym bardziej mógł i powinien chociaż częściowo wywiązać się z obowiązku alimentacyjnego na rzecz syna G.. Nie bez znaczenia jest także fakt, że oskarżony we wcześniejszym okresie również uchylał się odłożenia alimentów na rzecz syna i został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydanym w dniu 13 grudnia 2018 roku w sprawie o sygn. akt II K 618/18 za przestępstwo z art. 209 §1a kk. We wcześniejszym okresie także sąd orzekający w ww. sprawie nie przyjął, że stan zdrowia uniemożliwiał M. B.

wykonywanie pracy zarobkowej.			
Wniosek			
Zarzut trzeci apelacji obrońcy oskarżonego M. B. nie zasługiwał na uwzględnienie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro podnoszony w punkcie trzecim apelacji obrońcy oskarżonego M. B. zarzut obrazy prawa procesowego art. 170§1 pkt 2 i 5 kpk nie zasługiwał na uwzględnienie, to jednocześnie stwierdzić należy, iż brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany przez obrońcę oskarżonego.			
3.4.	Zarzut czwarty apelacji obrońcy oskarżonego M. B. dotyczył obrazy prawa procesowego art. 7 kpk i dowolną ocenę materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, dokumentacji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>lekarskiej, zeznań B. B. , K. B. odnoszących się do stanu zdrowia oskarżonego co spowodowało błąd w ustaleniach faktycznych i przyjęcie, że problemy zdrowotne nie mogą mieć wpływu na ustalenie możliwości zarobkowych oskarżonego pomimo tego, iż oskarżony jest pod stałą opieką lekarską, a jego stan zdrowia ulega pogorszeniu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W ocenie sądu okręgowego zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd I instancji z dowodów ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i wskazaniom wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala na przyjęcie, iż w niniejszej sprawie sąd rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny</p>			

dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia co do czynu przypisanego oskarżonemu M. B.. Wbrew zarzutowi apelacyjnemu obrońcy oskarżonego sąd rejonowy dokonał oceny wyjaśnień M. B. oraz zeznań świadków B. B. (matki oskarżonego) i Ł. O. (kolegi oskarżonego) i ocena ta jest zgodna ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a także zasadami logicznego rozumowania i pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. Sąd rejonowy zgodnie z wnioskiem obrońcy oskarżonego zażądał dokumentacji lekarskiej z przychodni, których leczył się oskarżony po doznanym urazie ręki w 2013 roku. Z nadesłanej dokumentacji wynika, że M. B. korzystał z konsultacji w Poradniach: Ortopedycznej (2013 r i 2016 r.),

Neurologicznej
(2015 r.-2016 r.),
Rehabilitacyjnej
(2013 r.) i (...)
Psychicznego (2015
r.) (...) Szpitala
Wojewódzkiego im.
(...) w P.. Sąd
rejonowy także
zażądał informacji
o stanie zdrowia
oskarżonego z
Aresztu Śledczego w
P. i z nadesłanej
opinii o stanie
zdrowia wydanej w
dniu 9 kwietnia 2021
roku przez lekarza
P. Ł. wynika, że
stan ogólny zdrowia
M. B. jest dobry
(k-167). Bezsporne
jest w sprawie,
że u oskarżonego
stwierdzono
schorzenia
neurologiczne
przeprowadzonym
badaniem (...)/(...)
w dniu 20
czerwca 2015 roku,
ale w okresie
objętym zarzutem
nie kontynuował
leczenia, a jego
stan zdrowia był
na tyle dobry, że
przez ten czas
pracował zarobkowo
wykonując pracę
fizyczną (w
Niemczech i Polsce).
Sąd rejonowy
dokonał oceny
zgromadzonej
dokumentacji
lekarskiej i
stwierdził, że jest
ona „archiwalna”
i nie uzasadnia

dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza sądowego w przedmiocie oceny stanu zdrowia oskarżonego w okresie objętym zarzutem. Zarówno wyjaśnienia oskarżonego jak i zeznania świadków B. B. i Ł. O. odnośnie możliwości wykonywania pracy zarobkowej (którą oskarżony faktycznie wykonywał) są próbą obrony oskarżonego, który jako linię obrony przyjął, że fakt niewywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego wynikał tylko i wyłącznie z jego złego stanu zdrowia. Podnieść należy, że do powodów uzasadniających niewykonanie ciężącego na sprawcy obowiązku w orzecznictwie zaliczono np. ciężką chorobę (uchw. SN z 9.6.1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, Nr 7–8, poz. 86). Trafnie sąd I instancji przyjął, że oskarżony w okresie objętym zarzutem nie był dotknięty ciężką chorobą, gdyż nie leczył się w tym czasie, nie korzystał z konsultacji

lekarskich, ani rehabilitacji i pracował zarobkowo na terenie Niemiec nawet na umowę o pracę, w Polsce dorywczo. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że radykalne pogorszenie jego stanu zdrowia nastąpiło od 2020 roku (vide k-171v), a więc po okresie niealimentacji, który obejmował zarzucony mu czyn w akcie oskarżenia i przypisany w punkcie 1 zaskarżonego wyroku. Niewiele wniosły natomiast do sprawy zeznania świadka K. B. odnośnie stanu zdrowia oskarżonego, gdyż jedynie słyszała, że jej były mąż ma „coś z ręką, jakiś bezwład”. Ponadto świadek wiedziała, że oskarżony jeździł do WAM-u w Ł.. Sąd rejonowy dysponował dokumentacją medyczną z leczenia oskarżonego w Ł. i dokonał oceny tych dokumentów, która pozostaje pod ochroną art. 7 kpk.

Wniosek

<p>Zarzut czwarty apelacji obrońcy oskarżonego M. B. nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Skoro podnoszony w punkcie czwartym apelacji zarzut obrazy prawa procesowego art. 7 kpk i dowolną ocenę materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, dokumentacji lekarskiej, zeznań B. B., K. B. odnoszących się do stanu zdrowia oskarżonego nie zasługiwał na uwzględnienie, to jednocześnie stwierdzić należy, iż brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany przez obrońcę oskarżonego.</p>			
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut piąty apelacji obrońcy oskarżonego M. B. dotyczył obrazy prawa materialnego art. 64§1 kk poprzez jego zastosowanie w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	sytuacji kiedy brak było przesłanek do przyjęcia działania w warunkach recydywy.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
M. B. był skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydanym w dniu 13 grudnia 2018 roku w sprawie o sygn. akt II K 618/18 za przestępstwo z art. 209§1a kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczona kara była wykonywana w stosunku do M. B. od dnia 12 lutego 2019 roku (godz. 17:45) do dnia 11 sierpnia 2019 roku (godz. 11:10 k-58). Czyn, za który M. B. został skazany zaskarżonym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydanym w dniu 25 maja 2021 roku w sprawie o sygn. akt II K 32/21 został popełniony w okresie od lipca 2018 roku do 11 lutego 2019 roku,			

<p>a zatem zanim oskarżony rozpoczął odbywanie kary pozbawienia wolności orzeczonej przez sąd w sprawie sygn. akt II K 618/18. W tej sytuacji procesowej nie zostały spełnione przesłanki z art. 64§1 kk do przyjęcia w przypisanym oskarżonemu przez sąd I instancji czynie, że został on popełniony w warunkach recydywy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zarzut piąty apelacji obrońcy oskarżonego M. B. okazał się zasadny.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro zarzut piąty apelacji obrońcy oskarżonego okazał się zasadny, sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok eliminując z podstawy skazania oskarżonego art. 64§1 kk i przyjmując za podstawę skazania art. 209§1akk w zw. z art. 209 §1 kk</p>		

<p>oraz eliminując z opisu przypisanego oskarżonemu czynu stwierdzenie, że „, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym za podobne przestępstwo umyślne.”</p>			
<p>3.6.</p>	<p>Zarzut szósty apelacji obrońcy oskarżonego M. B. dotyczył rażącej niewspółmierności wymierzonej kary wobec oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej</p>			

mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego por. na gruncie Kodeksu karnego z 1969 r. : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1974 r. , opubl. OSNKW 1974, z.11, poz. 213). Jak czytamy w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 r. (OSNPG 1974, z. 3-4, poz.51) , rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 387 pkt 4 (ob.438pkt.4) kpk zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji rewizyjnej (obecnie odwoławczej) w

następstwie
prawidłowego
zastosowania w
sprawie dyrektyw
wymiaru kary
przewidzianych w
art. 50 (obecnie 53
kk) oraz zasad
ukształtowanych w
orzecznictwie Sądu
Najwyższego. M.
B. był wielokrotnie
karany wyrokami
sądów na kary
pozbawienia
wolności - w
tym prawomocnym
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim
wydanym w dniu 13
grudnia 2018 roku
w sprawie o sygn.
akt II K 618/18 za
czyn z art. 209§1a kk
na karę 6 miesięcy
pozbawienia
wolności. Biorąc
pod uwagę fakt,
że oskarżony został
skazany
zaskarżonym
wyrokiem za umyśle
przestępstwo
podobne uznać
należy, że orzeczenie
wobec niego kary
pozbawienia
wolności było
zasadne i wybór
przez sąd I instancji
rodzaju orzeczonej
kary jest trafny.
Nie można orzec
wobec oskarżonego
kary wolnościowej
skoro od 23 kwietnia
2004 roku do 4
listopada 2019 roku

był 12 razy skazany wyrokami sądów rejonowych oraz sądu okręgowego między innymi za przestępstwa z art. 158§1 kk, art. 282 kk na kary pozbawienia wolności. Nie jest zatem zasadny zarzut apelacyjny obrońcy oskarżonego w tej części, w której zarzuca sądowi I instancji orzeczenie rażąco surowej kary, co do jej rodzaju. Natomiast częściowo zasadny jest zarzut apelacyjny obrońcy oskarżonego w części dotyczącej wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności. Sąd rejonowy przy przyjęciu, że oskarżony dopuszczając się przestępstwa wypełniającego dyspozycję art. 209 §1a kk działał w warunkach recydywy z art. 64 §1 kk, wymierzył mu za tak przypisany w punkcie 1 zaskarżonego wyroku czyn karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd okręgowy uznał za zasadny zarzut apelacyjny obrońcy oskarżonego dotyczący obrazy

prawa materialnego poprzez przyjęcie przez sąd I instancji, że oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się działając w warunkach recydywy i wyeliminował z podstawy skazania art. 64§1 kk. Okres niealimentacji przypisany oskarżonemu przez sąd I instancji w zaskarżonym wyroku był stosunkowo krótki (wynosił 8 miesięcy), a zatem przy zmianie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu (na jego korzyść), sąd okręgowy zmniejszył wymiar orzeczonej w stosunku do M. B. kary do 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wniosek

Zarzut szósty apelacji obrońcy oskarżonego M. B. zasługiwał na częściowe uwzględnienie.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.			
Skoro zarzut szósty apelacji obrońcy oskarżonego M. B. zasługiwał na częściowe uwzględnienie, to sąd okręgowy zmniejszył wymiar orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności z 10 do 6 miesięcy.			
3.7.	<p>Oskarżony we wniesionej apelacji zaskarżył wyrok w całości zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia - art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez ich niewłaściwego zastosowania skutkującym pominięciem w ocenie dowodów czynu, skutkującym naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, a w szczególności ;</p> <p>- pominięcia dowodu (załącznik nr 1)</p> <p>- pominięciem przeprowadzenia nowych badań na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	obie ręce przez biegłego lekarza sądowego, co miało wpływ na treść orzeczenia.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Aby skutecznie podnosić zarzut naruszenia wynikającej z art. 7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów należałoby wykazać, że ustalenia sądu meriti oraz ocena zgromadzonego w niniejszej sprawie istotnego materiału dowodowego z punktu widzenia postawionego oskarżonemu zarzutu nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 §2 kpk), a nadto nie była wynikiem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść			

oskarżonego (art. 4 kpk) oraz uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424§1pkt1 kpk) - zobacz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r., OSNKW 1991 r., nr 7-9, poz. 41 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 r., Prok i Pr. 1999 r., nr 2 poz.6). Sąd I instancji wbrew twierdzeniom oskarżonego na wniosek jego obrońcy dopuścił dowód z zeznań świadków B. B. (matki oskarżonego) i Ł. O. (kolegi oskarżonego) oraz dołączył do akt sprawy wszelką dostępną dokumentację lekarską z leczenia oskarżonego od 2013 roku. Jednocześnie sąd I instancji dokonał oceny osobowego materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego oraz nieosobowego materiału dowodowego i dokonana ocena pozostaje pod ochroną art. 7

kpk. Trafne było stanowisko sądu I instancji, który oddalił wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza sądowego na okoliczność, czy stan zdrowia oskarżonego w okresie objętym zarzutem pozwalał mu na podjęcie pracy zarobkowej. Przede wszystkim w tym okresie oskarżony pracował i zarabiał na swoje utrzymanie, nie korzystał z konsultacji lekarskich i leczenia szpitalnego, czy ambulatoryjnego. Dopuszczanie zatem dowodu z opinii biegłego lekarza sądowego nie było zasadne. Oskarżony w złożonej apelacji wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentu dołączonego do apelacji zatytułowanego „załącznik nr 1” oraz złożył wniosek o przeprowadzenie badań lekarskich obu jego rąk, który w istocie rzeczy jest ponownym wnioskiem o dopuszczenie dowodu z opinii

biegłego lekarza sądowego na okoliczność, czy stan zdrowia oskarżonego pozwalał mu na wykonywanie pracy zarobkowej w okresie objętym zarzutem. Sad okręgowy na podstawie art. 368§2 kpk w zw. z art. 458 kpk pozostawił ten wniosek bez rozpoznania, gdyż jest on oparty na tych samych podstawach faktycznych, co poprzedni analogiczny wniosek złożony przez obrońcę oskarżonego, który został oddalony przez sąd I instancji. Także dokument zatytułowany „załącznik nr 1” załączony do apelacji oskarżonego został przez sąd I instancji zaliczony w poczet materiału dowodowego i znajduje się na karcie 186 akt sprawy. Jest to opis badania (...)/(...) wykonanego oskarżonemu w dniu 20 czerwca 2015 roku, a zatem nie wnosi nic nowego do sprawy.

Wniosek

<p>Zarzut apelacyjny oskarżonego M. B. dotyczący obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia -art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro podnoszony w apelacji oskarżonego M. B. zarzut obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia -art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk nie zasługiwał na uwzględnienie, to jednocześnie stwierdzić należy, iż brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany przez oskarżonego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: - z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia, a przypisanego w punkcie 1 wyroku wyeliminował sformułowanie „przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił		

się przed upływem 5 lat po odbyciu kary, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym za podobne przestępstwo umyślne”,

- w punkcie 1 za podstawę skazania przyjął art. 209 §1a kk w zw. z art.209 §1 kk

- obniżył orzeczoną karę do 6 miesięcy pozbawienia wolności,

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Zwięźle o powodach zmiany

Skoro zarzut piąty apelacji obrońcy oskarżonego M. B. dotyczący obrazy prawa materialnego - art. 64§1 kk poprzez jego zastosowanie, w sytuacji kiedy brak było przesłanek do przyjęcia działania oskarżonego w warunkach recydywy okazał się zasadny, sąd okręgowy był zobligowany wyeliminować z podstawy skazania ww. przepis. oraz z

opisu przypisanego
oskarżonemu czynu
działanie w
warunkach
recydywy.

Jednocześnie sąd
II instancji za
podstawę skazania
czynu przypisanego
oskarżonemu przyjął
przepis art. 209 §1a
kk w zw. z art.209
§1 kk. W związku ze
zmianą na korzyść
kwalifikacji prawnej
czynu przypisanego
oskarżonemu, sąd
okręgowy uznał
także za częściowo
zasadny zarzut
szósty apelacji
obrońcy
oskarżonego
dotyczący rażącej
niewspółmierności
wymierzonej M. B.
kary i obniżył
jej wymiar z 10
do 6 miesięcy
pozbawienia
wolności.

Pozostałe zarzuty
zawarte w
apelacjach
oskarżonego i jego
obrońcy nie
zasługiwały na
uwzględnienie, stąd
sąd okręgowy w
pozostalej części
zaskarżony wyrok
utrzymał w mocy,
nie znajdując z
urzędu podstaw do
jego uchylecia.

1.9. ***Uchylenie
wyroku sądu***

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 3 i 4 wyroku sądu okręgowego	Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. M. kwotę 516,60 złotych (w tym podatek VAT) z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu M. B. w postępowaniu odwoławczym. Wysokość zasądzonej kwoty na rzecz obrońcy z urzędu została ustalona zgodnie z §4 ust 3, §17 ust.2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa	

	<p>kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18).</p> <p>Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe (art. 624 §1 kpk).</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony M. B.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>Skarżone jest ustalenie, że w okresie objętym zarzutem oskarżony uchylał się od łożenia świadczeń alimentacyjnych na rzecz syna, podczas gdy w tym okresie nie mógł pracować ze względu na swój zły stan zdrowia związany z niepełnosprawnością obu rąk.</p>	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. B.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skarżone jest rozstrzygnięcie uznające za winnego M. B. uchylania się od łożenia alimentów na rzecz małoletniego syna.
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana